

Salvată de Orfeu

Lavinia Elena Niculicea

Sunt dor azuriu purtat de vânt,
Fără viză am acostat în cuvânt,
În portul ce-mi poartă visul,
În largul clipelor - Abisul.

Aud cerul cum în două se frânge,
Ca trupul lui Hrist - apă și sânge.
La masa tăcerii îmi așez gândul,
Îngerii la fericire îmi țin rândul.

C-un sfios curcubeu mă înveșmânt,
O lume nouă din nimic frământ.
În lobul drept se joacă marea,
Cu valuri rebele îmi spală mirarea.

Inima mi-e pasăre salvată de Orfeu
Cu aripile crescând din Dumnezeu.
Rostogolesc norii sferici pe pământ,
Să curgă infinitul din ochiul lui Sunt.